

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. W. Albarda, G. J. van den Broek, C. H. Douwes Dekker, J. Gratama,
V. J. P. de Blocq van Kuffeler, H. P. G. den Tex, Jan van der Waerden.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

L. S.

Er is iets gewijzigd.
De Redactie heeft besloten het woordje „Delftsch” weg te laten.

De titel is dus geworden

„Studenten Weekblad”.

Naar aanleiding hiervan enkele opmerkingen:

Ons blad had tot nu toe een naam, die slecht of in 't geheel niet overeenkwam met het streven. — De naam „Delftsch” immers kan evengoed, als een lokaal-zijn van het blad opgevat worden, als wel wat de Redactie erin zag en wat ook slechts, (naar de oprichting te oordeelen) erin kan liggen, als het in-Delft-ontstaan-zijn en het in Delft-uitgegeven-worden van het blad.

Deze laatste opvatting nu strookt daarom met de oprichting en het ontstaan, wijl het blad beantwoorden moest aan den reeds lang-gevoelden wensch „vrijheid van schrijven” te verkrijgen, naast een zoo „breed-mogelijke gedachtenwisseling.”

Nooit immers kan het den wensch zijn geweest van de oprichters en degenen, die ons steunden een blad te verkrijgen, dat zich beperken zou tot den kleinen kring van Delftsche Studenten, schrijvende en strijdende met en door elkaar.

Nooit immers zal een Uwer gewild hebben, dat inzendingen van buiten zouden geweerd worden. Immer daardoor zou men vele stukken, die onze ontwikkeling kunnen bevorderen en ons een ruimeren kijk op maatschappelijke instellingen kunnen geven, uitsluiten. Daardoor zou men de gelegenheid afsnijden tot het voeren van zakelijke debatten, welke voornamelijk daar ontstaan, waar mensen van andere levensomstandigheden en daarmee-gespaarde ontwikkeling, levende in een anderen kring, elkaar ontmoeten; of waar mensen, wier studie het dieper doordringen in een stelsel of vak meebrengt, in aanraking komen met anderen, door wie deze studie slechts uit belangstelling is aangegrepen.

Hoe ruimer nu het blad gelegenheid geeft tot dergelijk samentreffen en tot het plaatsen van stukken van algemeen aard, hoemeer het zal beantwoorden aan het vooropgestelde doel, d.i. een blad te zijn voor alle studenten en alle overtuigingen.

Het moet verandering brengen in het voortleven van jonge mensen, ze wakker schudden en zeggen, dat er nog wat anders te doen is dan voort te leven in den ouden sleur van genot en studentikositeit.

Het moet ontwikkelen. Maar daarvoor is noodig „absolute vrijheid” en „zoo-breed-mogelijke gedachtenwisseling.”

Door het weglaten van het woordje „Delftsch” hebben we dus niets veranderd. We hebben alleen duidelijker aangegeven wat het blad naar zijn ontstaan is en verder wat men er niet in moet zien.

Namens de Redactie,
JAN VAN DER WAERDEN.

Droomen en Strijden.

Gelijkheid in n^o. 3 door v. d. B.

„Er zal een revolutie komen en weer zal er zijn veel woesten strijd en veel edel gedroom; maar ook zal weer in den strijd om gelijkheid uit de eene ongelijkheid de andere geboren worden.”

Stellig; en de woeste strijders zijn die met bommen gooien en ze noemen zich anarchisten; en de edele droomers zijn wie gelijkheid droomen en ze noemen zich óók anarchisten. Maar nóch woest-strijdende, nóch edel-droomende anarchisten zullen de komende revolutie maken. Die zal gemaakt worden door mensen die niet woest, maar met oordeel strijden, die niet edel droomen, maar scherp denken, die niet om gelijkheid roepen maar om brood.

In vroeger dagen, vóór het midden dezer eeuw, werd door tweërlei menschenklassen naar een betere samenleving verlangd. Door proletariërs die honger leden en weelde om zich wisten, die dus voelden dat de maatschappij niet deugde, door geleerden die dat zagen en de oorzaken kennen wilden. De proletariërs begrepen niets te zullen krijgen zonder strijd. Woedend vochten zij voor hun belangen; zoo in Engeland in '42: het Chartisme. De geleerden vertrouwden op kennis. Saint Simon, Fourier hekelden de burgerlijke maatschappij en kwamen door hunne kritiek tot het vaststellen van beginselen voor een betere wereld. Zij verbeeldden zich dat de bezittende klasse genegen zou zijn de samenleving te herscheppen in eene die, naar 's menschen beste berekening, voortreffelijk moest wezen. Zij hoopten door redeneering de menschen, en in de eerste plaats de intelligente menschen, dus de bourgeois, te overtuigen van de doeltreffendheid hunner plannen, en verwachten ze door hen verwezenlijkt te zien.

Zoo streefde ieder, arbeider en denker, op eigen wijze naar een andere samenleving. Het proletariaat streed zonder kennis, in den blinde, woest; de geleerden dachten nieuwe maatschappijen uit maar streden niet om ze te vestigen.

In het moderne socialisme zijn pas droomen en strijden verzoend. De droomen hebben bedrogen omdat ze den strijd niet zagen en erkenden; de strijd is om niet geweest zoolang geen kennis hem leidde. Want om te overwinnen is tweërlei noodig: kennis en macht. Macht bezat het volk door zijn getalsterkte; kennis bezaten de utopisten. Maar vóór die beide samengingen, vóór de geleerden begrepen de volksmacht noodig te hebben om hunne droomen te kunnen verwezenlijken, en vóór het volk inzag zonder kennis niets te kunnen bereiken, was er veel woesten strijd en meer edel gedroom, maar socialisme was er niet. Socialist is pas de strijder die weet waarvoor hij strijdt, en wat hij wil bereiken, en socialist is evenzoo pas de denker die naar macht streeft om zijn recht te doen overwinnen.

Allesbehalve socialist zijn menschen die met bommen gooien en menschen die gelijkheid droomen. Zij, die zoo gaarne vooruit willen, zijn juist een halve eeuw ten achter. Toen wist men nog niet beter. Nu weet zelfs de bourgeoisie wel beter. Ze lacht met al die anarchisten. Ze kweekt ze niet slechts op natuurlijke wijze, d. w. z. door arbeiders zóó te mishandelen dat ze, voor alle rede doof, door dom geweld zich willen wreken, maar bovendien kunstmatig.

Ze betaalt ze voor hun werk. Ze ziet er voordeel in zoo af en toe eens hier en daar een aanslag te doen plegen. Dan krijgt zij de handen vrij om lustig huis te houden onder haar gezworen vijand: de sociaal-democratie. Ze lacht ook met de droomers; zij ziet volkomen in de onschuld van het vermaak een klasse met woorden van haar over-tolligheid te willen overtuigen. Het gelukt maar een enkele maal — zegt men — menschen dood te praten; met klas-sen gaat — verzeker ik — dat heelemaal niet. Wie het tegenwoordig nog probeert wordt, en met reden, voor een grappenmaker gelouden. Hij wordt gehoogacht door de bourgeoisie, wier zaak hij inderdaad met ijver dient: hij vergroot de verwarring en de bourgeoisie vischt graag in troebel water. Haar bestrijder vindt zij enkel wie van denken komt tot doen, wie, het laten hooren moede, voortaan wil doen voelen. Want kan ze tegen standjes, van klappen krijgen is ze bang. Wie over gelijkheid praat laat ze loopen, maar wie de eerste stap naar de gelijkheid doet, op dien maakt zij zich boos.

„Ik weet, dat de menschheid in haar glorieuzen loop gaat naar de anarchie, niet naar de anarchie die verkregen wordt door bommen en dolken, dat is de anarchistische chaos; maar naar de anarchie, waarheen elke mooie daad, elke uitvinding, elke mooie gedachte ons verder brengt, naar den anarchistischen kosmos.”

Dat weet v. d. B. niet. Dat droomt hij. Het mag wezen dat hij edel droomt en wij allen mogen hopen op vervul-ling van zijn droom, droomen en hopen blijft het. Weten kan hij enkel dat er maar één weg is waarop nú vooruit-gegaan kan worden. Weten kan hij dat de wereld wacht op ontwikkeling en organisatie van het proletariaat. Droomen kan hij van gelijkheid, maar streven niet dan naar vooruit-gang. Vooruitgang zal het wezen als de anarchistische chaos van nu vergroeit tot een sociaal organisme. Tot dien groei bijdragen kan zijn eenig streven zijn. Het zou van weinig ernst getuigen indien hij, verlangende naar wat heel ver is, verachtte wat nu te doen valt. Want ten slotte is iedere stap, dien de wereld vooruit doet, even mooi. Droomers die al hun tijd verdroomden, droomen omdat ze bang zijn voor de realiteit. Zij durven geen stap te doen, dáárom verlangen zij te wezen waar géén weg heen leidt. Dan kunnen ze thuis blijven verlangen. Maar wie echt verlangt, verlangt naar iets bereikbaars, roept niet in zijn eentje om gelijkheid, maar voegt zijn stem bij die van al degenen die vragen om brood. Om brood voor allen. En wie het niet heeft, gaat hij zeggen dat het zijn plicht en zijn belang is het te eischen. Hij gaat wakker maken en organiseeren. Hij steunt de S. D. A. P.

L.

Schandaal-literatuur.

VINCENT HAMAN, door W. A. PAAP,
schrijver van: JEANNE COLLETTE.

Hadde de heer W. A. Paap onder de medewerkers van de „Nieuwe Revue,” het tijdschrift dat in zijn laatste boek zulk een grooten rol speelt, nog genoemd een zekere meester in de rechten — Mr A. W. Turk zou hij hem b. v. hebben kunnen doopen — die, na korten tijd redakteur geweest te zijn, zich terugtrok om vele jaren later voor den dag te komen met lang niet onverdienstelijke schandaal-literatuur, hij zou een werk geleverd hebben, dat nog een beetje meer dan het geschrevene den schijn bezat te doelen op een ergens bestaan hebbende werkelijkheid. Hij zou er dan beter in geslaagd zijn de Nieuwe Revue te compromitteren. Want het is compromitterend voor een tijdschrift, iemand als A. W. Turk onder zijn oud-redak-teuren te tellen. Menschen die boeken schrijven om ze te verkoopen en in die boeken hoofdpersonen brengen dat schurken of ploerten zijn, zijn lasteraars indien zij met den vinger aanwijzen welke levende menschen door hun hoofdpersonen worden voorgesteld. Zij zijn lasteraars die zich op slimme wijze aan vervolging onttrekken en behalve om het plezier van te lasteren, lasteren om geld te ver-dienen. Tot zulk een lasteraar heeft zich de in het laatste boek van Mr. W. A. Paap gemiste Mr. A. W. Turk ontwikkeld.

.....

Toynbee-Werk.

Gelukkig is slechts hij, die het
geluk van anderen tracht te
bevorderen.

Oproep aan alle Studenten.

Nog eenige dagen, hoogstens een week, en de „Delftsche Toynbee-Vereeniging”, zich ten doel stellend het zedelijk peil van den werkman te verhoogen, zijn gezichtskring te verbreden, zijn ontwikkeling te vergrooten tot nut der maatschappij, zal weer haar clubavonden hebben, haar leerrijke, gezellige bijeenkomsten.

En weer jubelt mijn hart, nu ik zie, dat er uit de rij der studenten nieuwe krachten zijn getreden, die frisch bloed hebben gestort in de aderen onzer vereeniging. Weer jubelt mijn hart, nu jonge menschen niet geschroomd hebben om op hunne sterke schouders een voor hen lichte last te nemen en nieuwe gloed te geven aan een vuur, dat niet sterk genoeg gloeit. Doch hoe luttel is nog hun aantal en hoe groot zou het kunnen zijn. En toch zijn studenten de aangewezen personen om als Toynbee-club-leiders op te treden. Onafhankelijk, ontwikkeld en meest-al genoeg vrijen tijd hebbend, ligt het op hun weg deze voordeelen in dienst der gemeenschap te stellen. Het is slechts een wederdienst in ruil van al het goede en mooie hun door de maatschappij geschonken. En het doel! Is het niet verheven schoon te kunnen werken aan het geluk van anderen, hen wat op te trekken uit den modderpoel, waarin zij verkeerden, licht te verspreiden, waar geen licht is. Of raakt u het lot van anderen niet? Of weigert ge omdat noch uw grootvader, noch uw vader hun Toyn-see-vereeniging hadden en zijt ge zoo conservatief als de „hoofdige boer” van Staring, die liever door het water plaste dan over de brug ging, alleen omdat zijn vader ook altijd met kaplaarzen naar de kerk wandelde. Velen zeggen het en schrijven zulks toe aan egoïsme. Doch egoïst zijn we allen, slechts hebt ge te zorgen niet zelf-zuchtig te zijn. En dit kan en wil ik niet van u gelooven. De hoofdoorzaak: Onbekendheid met het doel en streven der Toynbee-vereeniging, weegt, naar het mij voorkomt, het zwaarste; en onwillekeurig denk ik, dit nederschrij-vende, terug aan den tijd, dat ook bij mij onbekendheid reden was van onverschilligheid. Maar daar las ik het stuk van den heer v. Musschenbroek en ik gevoelde mij aangetrokken tot de zaak, hoewel ik door omstandigheden eerst wat later als club-leider toetrad.

En nu doe ik een beroep op u, nu vraag ik uit uw ge-lederen nieuwe krachten, nieuw vuur, nieuwen gloed. En ik hoop, dat velen zullen komen om zich te geven aan onze zaak, die zich zoo goed leent tot het verspreiden van gezonde ideeën. Er steekt in zekeren zin waarheid in de bewering, dat arbeiders zich dikwijls uit puur eigenbelang (stoffelijk) aansluiten bij een volksbeweging. Maar waar zoo weinig geestelijke ontwikkeling is, biedt zich deze weg als de eenig logische aan en daarom is de taak van allen schoon, die willen werken aan het geestelijk zelfbewustzijn van den werkman, zoodat naast stoffelijk voordeel ook verstand meespreekt in belangrijke gevallen.

Doch waar enkelen zwak zijn, zijn velen sterk. Wij moeten hulp, dringend hulp.

Edoch, niet ieder student is geroepen als club-leider op te treden, niet ieder is in staat zijn denkbeelden weer te geven, niet ieder kan een populaireren voordracht houden. Doch zulks beslisse elk voor zich.

En de tijd, door Toynbee in beslag genomen . . . Een bijeenkomst eens in de 14 dagen kan toch waarachtig niemand afschrikken, in elk geval geen studenten van het 3e jaar.

Waar wij dus van deze kant de bezwaren zoo licht mogelijk maken, moet de vereeniging zelf op andere wijze zware lasten torschen. Onweerswolken doemen op aan de horizon en treurig ligt voor ons de toekomst. We zijn arm, doodarm, en de gemeente Delft Doch aan de kim wordt het helder, de onweerswolk trekt op, we hebben u ontdekt. We zijn gered, wetende niet te vergeefs uw hulp in te roepen. Ja, ik voel, dat gegeven zal worden en dat ge aan ons zult afstaan van den overvloed des levens, waarmee het lot u zegende. En we zullen dankbaar zijn, zeggende: In Delft leven studenten met echten studentenzin, vrij van alle vooroordeel, zich leenend tot elke goede zaak, die vooruitgang beoogt op maatschappe-lijk gebied.

Ziet daar wat ik te zeggen had, ziet daar in 't kort onze toestand blootgelegd. Mijne stem zal niet geweest zijn als die van den „roepende in de woestijn”. Gelden en hulp zullen toevloeien, tot heil van u allen en tot steun der „Delftsché Toynbee-Vereeniging”.

Namens de Studenten-Club-Leiders.
S. LINDEMAN.

Het Studenten-Congres te Turijn.

Van 9 tot 25 November zal te Turijn, ter gelegenheid van de Nationale Tentoonstelling aldaar, het Eerste Internationale Studenten-Congres worden gehouden.

Voornamelijk zal daar door de afgevaardigden der verschillende Universiteiten beraadslaagd worden over de volgende onderwerpen:

- 1e. Gezamentlijke studiereizen.
- 2e. Reductie voor reizende studenten op de spoorweg-tarieven.
- 3e. Studiebeurzen.
- 4e. Geldigheid van academische titels of graden in het Buitenland.
- 5e. Internationale correspondentie.

Elke discussie van politieken of godsdienstigen aard is uitgesloten.

Behalve de amusemen ten die de tentoonstelling den Congresbezoekers aanbiedt en de feestelijkheden die plaats zullen hebben ter viering van den 50^{en} gedenkdag van Italië's Constitutie, die in dezelfde maand vallen, zijn er nog een reeks festiviteiten expres voor het Congres georganiseerd.

Zoo bijv.: concourzen in schermen en schieten, bals, concerten, avondoptocht, gecostumeerde en historische optocht, groot vuurwerk en illuminatie, fietstocht door de omstreken van Turijn, enz. Tot besluit van Maandag 21 Nov. tot den daaropvolgenden Vrijdag een gezamentlijk uitstapje naar Rome.

Men gaat den eersten dag per trein naar Genua en vandaar 's Dinsdags over zee naar Civita-Vecchia. Woensdag komt men te Rome aan, en de Donderdag is bestemd om de stad te bezichtigen. Vrijdag 25 Nov. wordt met de studenten van Rome, de eindvergadering gehouden, waar zal worden opgericht de *Internationale Studentenbond*.

De verschillende spoorweg-maatschappijen verstrekken door tusschenkomst van het Comité gezelschapsbiljetten (heen en terug) tegen verminderde prijzen. Op Italiaansche lijnen genieten de Congresbezoekers 50% reductie.

Zij, die het Congres willen bezoeken worden verzocht daarvan kennis te geven aan het adres:

Comité du Congres International d'Etudiants.

Galleria Subalpina; Torino.

A.

Polemiek.

NEVELZAKEN.

„'n Poëtisch opstel”,
van Bob.

(3e jrg. I. d. N., afl. 4.)

Inleiding:

Dadelijk na het verschijnen van afl. 4, schreef ik onder bovenstaande titel eene korte, zakelijke kritiek, zonder er eene samenvattende en kónsiensieuze beschouwing of karakteriestiek aan vooraf te laten gaan. Geen gelegenheid hebbende het dadelijk te publiceeren — het was Juli-Augustus — liet ik het langen tijd liggen en bepaalde er mij in den tusschentijd toe de bloote opsomming van kritische opmerkingen hier en daar wat breder of forscher uit te werken. Ik meende mij overigens om verschillende redenen aan de eischen eener volledige kritiek te mogen onttrekken, in aanmerking nemende wien ik voor mij had. Intusschen zijn er ruim drie maanden verlopen na het uitkomen van de 4e aflevering, en is het artikel misschien

voor de meesten nog-al-on-aktueel geworden. Door het te laat ontvangen van de eerste nummers van dit blad, en doordat ik onwetend was gelaten omtrent zijn definitieve oprichting zoowel-als omtrent z'n eerste verschijnen, heb ik het echter niet eerder kunnen inzenden. Toch acht ik den inhoud er-van nog van tē groot belang, speciaal ook tegenover den gekritizeerde, dan dat ik het nu maar achterwege zou laten. Men heeft mij zelfs verzekerd dat er werkelijk nog menschen rondliepen, die het geloof aan de passabelheid van het gekritizeerde prul hadden behouden!

Beschouwing.

(25 Aug., Amsterdam.)

Indien de redactie van „In den Nevel” van het intelligente voornemen ware uitgegaan, om haar misselijk optreden in de maskerade-dagen en haar wansmaak in één raken slag door een op-te-nemen stuk te typeeren, dan kon ze werkelijk geen beter stuk hebben gekozen dan dit akelige gepoe van Bob.

Het is gewoon te idioot, — en als er geen naam onder hadde gestaan, zou ik het niet geloofd hebben, — dat iemand als Bob zóo zelfvoldaan-blind kan zijn geweest, dat hij dergelijke misselijkheid heeft dūrven aanbieden aan I. d. N.

Wat de redactie van I. d. N. pretendeert te doen, om hare lezers uit den nevel te helpen, laat me hier koud, — en is me overigens nog 'n raadsel; — maar dat jĳ, Bōb, op gevaarlijke dwaalwegen wandelt, kan me niet onverschillig zijn, en als ik hier harde termen gebruik zijn ze volkomen gerechtvaardigd door hun doel.

Je hebt hier gedaan als een klein ijdel-tuitje, je hebt misbruik gemaakt van je reputatie als dichter, je hebt misbruik gemaakt van de onvergevelijke zwakte eener redactie, je hebt misbruik gemaakt van I. d. N. En dat, omdat je dacht dat de menschen 't allerliēfst zouden vinden, dat snot-ding van je, alleráardigst, allersnóezigst-gevoeld. En dat, terwijl er geen passage van goed is, geen passage van gevoeld, geen zin er-van eerlijk naar de natuur.

Van het begin tot het einde is het één samengeflansde rommel van allerlei gemáakte zinnen die niet bij-elkaar hooren. En dan nog de ironie van het lot, die ons de interessante mededeeling verschafte: dat al dit mooi's nog-wel 'n „ongewerkte” groentijds-mop was!..... 'n Kwalifikatie is hier anders waarlijk overbodig!

Het geheel heeft me een indruk gegeven alsof we hier te doen hadden met 'n klein bedorven kindje, dat, eenige vodjes en lapjes bij-elkaar hebbende geflansd, zich verbeeldt dat dit eigenlijk wel op 'n vlag lijkt, en dat nu vindt, dat het dan óók maar van den nok van zijn vader's dak moet waaien als 'n, nu-ja wat smóezelige en verkréukelde, maar toch als 'n fiere, fraaie, vroolijke Vaan..... Vooral de bladzijden 83, 84 en 85 zijn in dit misselijke lapsel ónnóemelijke vodden; en men kon zich hier werkelijk afvragen of de dichter der frissche, naïve kinder-gedichtjes van wel-eer ten laatste bij-geval in een ander genre wil vervallen: en nu voor afwisseling kindsch gaat doen.

Zoals ik reeds (in 'n woordje vooraf) zeide, heb ik geen lust dit korte oordeel over het prul tot 'n vollediger kritiek uit te werken. Het is hopelijk niet noodig; en het is zéker de moeite niet waard. Ik wensch dus dat Bob het las als 'n subjektieve beschuldiging, met de enkele bedoeling om tot 'n ernstige en strenge zelf-kritiek bij hem aanleiding te geven.

— Trouwens, — wat het objektieve oordeel betreft, zegt het hier-volgend ris-je bēte wansmakelijkheden uit het stuk, meen ik, genóeg.

Kritiek.

Bldz. 81.

1. De hinderende tegenstelling van het klein-gezellige „vriesluchtje” (het verklein-woord) en het dito „weet-je” met het hoog-voelende „sneeuwe Dweeping van Maagdelijkheid.” De lucht die op dit laatste gelijkt is nooit 'n luchtje, en 't „weet-je” klinkt hier onnoozel. „Zoo'n lekker sneeuw Dweepinkje van Maagdelijkheid weet-je”, kon de prozaische schaatsen-

wellusteling zeggen, terwijl-i zich in de handen wrijft over het lekkere vriesweer; „zoo'n lekker luchtje van boerekool-met-worst, hè.”

2. Heel-in-de-verte-klein-geziene menschen kun je nooit vergelijken met het uiterlijk dat „vodden” hebben! Wat is dat nu voor nonsens! — Ook ga je bij 'n dergelijk gezicht nooit denken aan het feit dat ze 'n „hoed” op zullen hebben. „Vodden met 'n hoed op” is hier geheel valsch gevoeld; door-draaverij.

Bldz. 82.

1. „Zoo'n dood-saai-ongerechtigheid van „recht-heid” is 'n laffe woord-speling. „Ongerechtigheid” van „rechtheid” is bovendien je reinste humbug; dat bestaat niet; beteekent niets.
2. De heele alinea, die begint bij „O nee! O nee!” en eindigt bij „vlinder of 'n vogelij?”: — Dat is nou de echte Bobsche valsch-gevoelde, zwaar-op-de-hand-te door-draaverij. Ik dacht dat je 't over de weg had!! En wat doet dan nu in-eens die „Mensch” er bij „(die) geboren was zich te toomen in dorre beheining”? Wat heeft dat nou te maken met de rechtheid van dien weg? Is-i soms door die rechtheid van dien weg (tusschen Wageningen en Renkum nog wel!) gedwongen geworden „zich te toomen in dorre beheining”? Wat is dat nou in-gods-naam voor 'n bij-de-haren-er-bij-gesleepte vergelijking! En dan die „woestijn-begrensheid van zoo'n Moraliteit”! Is dat die weg weer, die „Moraleit”? Maar mijn god die parallel is eenvoudig bombastisch. Zoo kun je ook wel over „de woestijn-begrensheid van Moraliteit” dazen als je 'n lange lijn langs je liniaal moet trekken, of als je de Laan van Meerdervoort in Den Haag afloopt, of als je wasch-goed te drogen hangt over 'n gespannen wasch-lijn; of als je in de Kalila om de drie woorden „maka kata” tegenkomt, of als 't om de zeven dagen Zondag is, of... of... of-of-of nog 'n heele hoop dingen meer.
't Moet al 'n heel komieken indruk maken, dat men, om eenvoudig te zeggen „dat 't zoo vervelend is langs 'n lange rechte weg te loopen als men anders gestemd is”, dat men dan de „Moraliteit”, de „Hemel”, de „Eeuwigheden” en de „Oneindigheid” er bij noodig heeft om uit de brokken te komen. En dat daarvoor „wolken” moeten drijven „vrij in (die) Oneindigheid, neerslaand als regening enz.”; dat het bewuste jonge meisje vergeleken wordt bij 'n „wolk”, en vlak daarna weer bij 'n „vlinder” of (‘n „vogelij” die weer niet op de manier van 'n wolk drijven! God, god, wat 'n onzin!

3. Als Bob zich nu zoo vergaloppeerd heeft in deze ge-exalteerde, wolkerige vergelijkingen, dan moet de terug-val in de reële gang van zaken in zijn verhaaltje natuurlijk wel heel idioot of heel handig zijn. En het is natuurlijk het eerste.

Na de vraag:

„Moest dan 'n Mensch, en zoo een Mooiheid van jong Meisjeskind, dan niet zijn als 'n wolk, en drijvend zeilen in het luchtruim gelijk een vlinder of 'n vogelij?” die dus eigenlijk parallel moet loopen met de reële kwestie in het verhaaltje: dat ze nou toch eigenlijk niet zoo langs die eeuwige rechte weg moest loopen!..... nu komt natuurlijk de heel-logische konklusie, die o. z. t. z. het antwoord is op de vraag:

„En ze gaat het berg-pad langs”..... God-alle-machtig wat 'n gebeurtenis: ze gaat het berg-pad langs, hoor! Nou heeft ze daar zoo-net eigenlijk uitgemaakt, (of er is voor haar uitgemaakt), dat ze eigenlijk moest drijven in het luchtruim, dat ze jong, jolig, en hemelsch was, dat ze geen streng-belijnde Moraliteit wou, enz.... en nou... nou gaat ze.... het berg-pad langs! Alle-machtig wat 'n gebeurtenis! Dat noem ik pas knappe techniek!

Bldz. 83.

1. Op de eerste helft van dit bldz. zijn bijna niets dan interpuncties! Ik tel er bij de dertig! — Niet alleen dat dit techniesch zeer leelijk is, en voor 't lezen zeer onduidelijk en lastig, maar het is ook niet waar. Men zal nooit zooveel interpuncties ontmoeten in 'n gedachtengang als deze. Het denken is veel geleidelijker, en dertig interpuncties in 'n zoo klein tijds-bestek bij elkaar is psychologisch abnormaal.

2. iemand die een „voetje” moet „schragen”. Echt klassiesch-konventioneel. — 't Lijkt wel of je 'n Leijenaar bent!

3. Een „voetje” dat „geschraagd” wordt, als een „toren” door een „zuil”! Prachtige vergelijking! — Ten eerste wordt hier dus een voetje, stel je voor, vergeleken bij een toren! Ga nu toch eens dezen bombast na. — En ten tweede wordt het eene veel-voorkomende (minstens) eigenschap genoemd van een „toren” dat ze door een zuil! wordt geschraagd. Ik heb nog nooit gezien dat een zuil een toren schraagt.

Bldz. 84.

1. Er is 'n tegenstrijdigheid tusschen „voortdribbelen” en het „laaghangen van het kopje”. Als men neerslachtig of mistroostig is, dan dribbelt men niet, dunkt me zoo.
2. „Zelfs heel ondegelijk kort”. Dat is weer zoo'n laf-zoetige woordspelling. Bob weet heel goed dat „ondegelijk” hier in 't geheel niet op z'n plaats hoort, bij 'n dergelijke sentimenteelige, onbeduidende „moue” van 'n bakvisch. Waarom moet dat 'r nou bij? 't Is onzin.
3. „In den Haag zeggen ze „Freule” en houën ze afternoon-teas”. — Wat toch 'n interessante detail-opmerking! Zoo precies zooals 'n meisje nu nooit zou denken. En wie houden afternoon-teas? De meiden die de dames „freule” noemen? En is dat zoo'n algemeene gewoonte, dat „freule” noemen? dat men er zoo aan kan denken. — Comme c'est bête!

Bldz. 85.

1. „En d'r oogen? Zeg! heb je wel eens 'n Zwitsersch meer gezien vóór de zon op is?” — Weer zoo'n zoetig-lievige vergelijking. Zoo'n fraaie klassieke door-draaverij: oogen als blauwe meeren, tanden als parelen, mond van roode rozen, wangen als perzikken, hals van albàst, en haren van gouden zijde Nie-waar? Dat zeiden we al op de burgerschool niet meer; toen lachten we er reeds om.
2. Overigens vind ik deze twee laatste passages de zoet-walgelijkste die in 't heele stuk voorkomen. Ze zijn zoo geheel onwaar, zoo geheel naast de natuur, charmant is en niet bespottelijk en smakeloos. — Ik doe maar enkele opmerkingen, maar 't heele stuk is eigenlijk zoo.
3. „Maar wat 'n neus! Dat is geen neusje, maar 'n neus, 'n degelijke, 'n geduchte wipneus”..... Hier proef je er het groentijds-prul in terug; alles is opgegeven: gezicht, haren, oogen, mond, en de neus. De student kijkt in z'n glaasje, zegt in-eens: oogen zoo,.... mond zoo,.... neus 'n wip-neus.... en morgen-avond op K.M. 23 breng je het me hoor. — Waartoe toch die banale, konventioneel-gedetailleerde gezicht-beschrijvingen. Men beschrijft slechts karakteriestiek van zoo'n gezicht, en het meisje-zelf, als ze d'r-over denkt, doet 't niet zoo laf-banaal en methodiesch van 'n rij-tje af.
4. Verder „verdwijnt” de konventionele neus in den konventioneelen mond! Prachtig!
5. „De liëve lip-pen zijn van róze-róod”
„'n Zá-lig-héid voor wié je 'n kúsje boódt.”

Nou, en zoo gaat het maar door. Het heele bldz. 85 is éen klassiesch-konventioneel groentijds-lor, zooals de smakeloos-ste groen het nog niet zou durven neerkladden. Het is maar van: blank-roze lelie-stengel (even lachen!), bloemekelk, ideale schoonheidslijnen, en zoo meer.

Bldz. 86.

1. „Ze is daar alleen in 't doodstille bosch;..... geen schennis van ontziend-verdufte menschiederen met..... walm van bitter!” God-alle-machtig, ik zie die walm van bitter al het bosch door-walmen, met zwaar-dikke vloeiingen. Dat ruik je zeker op tien pas afstand, als daar 'n vent toevallig in het bosch voorbijloopt die zooveen 'n borrel vatte! En dan in 'n koud, hoog bosch, waar de luchtjes dadelijk ver-ijlen!
2. „En 't Meisje strooit er stil wat kruimels neer....”. Hé, waar haalt ze in-eens die kruimels van-daan?! Had ze d'r soms op gerekend dat ze daar-en-daar

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van DONDERDAG 27 OCTOBER 1898.

„vogeltjes” zou ontmoeten? En had ze die „kruimels” dan soms zoo in d'r mof meegenomen? Van Wageningen naar Hinkelnoord met „kruimels” in d'r mof? of in d'r zak?!..... Maar als ze dat vóóruit allemaal wist, dan wist ze óók dat ze 't „bergpad zou nemen”, en had ze niet zoo kunnen dazen over die „rechte moraal-weg”; en dan had ze er ook wel eerder over gepraat onder-weg, 't idee was ten-minste zonderling genoeg. Dat is nou weer écht Bobsch; 'n gewilde gemaakte effekt-sorteerderij. „Nou, wat zulle-me d'r nou nog 'es late doen; zal ze „stilstaan”? , zal ze „weenen van aandoening”? , zal ze „'n liedelijn zingen”? Nee, ze zal „de muschjes eten geven”! Maar waar moet 't in-gods-naam van-daan komme, dat eten?! Doet 'r niet toe: „kruimels,” ze zal „kruimels” gooien; wat is 'r nou in-gòds-naam natuurlijker dan dat je aan „mùsschen” „kruimels gooit”! Je komt van Wageningen, en in-eens zie je musschen, nou en dan komen de „kruimels” ook van-zelf.”

Konkluzie.

Moet men nu niet erkennen dat ik voor het verregaand prul eigenlijk nog veel te geduldig en goedertieren ben geweest?

En zou het nu niet beter wezen als Bob in 't vervolg z'n „linge sale” maar zèlf, en „en familie”, waschte?

Aan Bob's egoïsme behooren hier twee grenzen getrokken: zijn Dichterschap, en ónzen Nevel.

A. NETSCHER.

Aan den heer X. in zijn betoog tegen Moerid.

Slechts kort zal ik zijn in de verdediging mijner opinies, aangezien we ons op ongelijk terrein bevinden en ik te weinig van Kant en Schopenhauer af weet om u behoorlijk te woord te kunnen staan. — Over Spinoza's wereldbeschouwing zal ik 't dus niet hebben. Daarentegen wel over de andere verschilpunten. In de eerste plaats over den wil. Reeds meermalen is hierover reeds gedebatteerd, eerst door De Gelder, later door Van Renesse, — maar nog steeds blijf ik me vasthouden aan mijne zienswijze: „de toekenning van invloed aan den wil in de oneindige schakel van oorzaak en gevolg.”

In hoeverre die invloed zich uit, zal ik u nader ophelderen, maar niet voordat ik u beken, dat u van uw standpunt uit, ten volle gelijk hebt. Ook ik zie duidelijk in, dat de menschenlijke wil niet vrij is, dat iedere daad eene noodzakelijke resultante is van op elkaar inwerkende omstandigheden, maar dat neemt niet weg dat ik de oordeelende rede een voornaam aandeel toeken in den loop van 't proces. Wat toch is 't geval bij den motievenstrijd, die de handeling voorafgaat. Bij de dieren zullen slechts die motieven opkomen, die in noodzakelijk verband staan met het beoogde gevoelde doel. Zoo zal een hongerige tijger slechts wikken en wegen tusschen de gedachten: „ik ben sterker” en „mijn prooi is sterker.”

Bij een menschenkind vindt men ook nog zulk eene schraalheid in motieven. Doch langzamerhand wijzer wordende, onder den invloed van moraal en ervaring, komen meer en meer grondredenen op, gedurende 't overwegen en oordeelen, dat men „denken” noemt. — De wil om na te denken heeft natuurlijk ook zijne oorzaken (opvoeding, ervaring) doch de nalatigheid om zulks te verzuimen, geenszins doodeenvoudig omdat er dan niets gebeurt. Dit nu noem ik „gebrek aan energie” en daarvoor stel ik een ieder verantwoordelijk. Ik eisch van een elk den wil om na te denken, eene eisch, die *mèt* mij de moraal en de ervaring stellen.

En niet alleen dat ik volslagen afwezigheid van wil om na te denken afkeur, ook kortzichtigheid, gebrek aan nadenken, het maar toegeven aan werkingen van fysieke luiheid verdient berisping.

Het menschedom dient voortdurend vermaand te worden tot meerder nadenken, tot ontwikkeling der rede; en daarom is 't ook, dat ik een ieder aansprakelijk stel voor zijne daden. Een misdadiger zou dus gestraft moeten worden in 't belang van de menschenlijke vooruitgang, doch verge-

ving verdienen voor zijne daad als zijnde een uitbroeisel van omstandigheden.

Het tweede punt waarop u mij aanviel is Robert Blatchford, in zijn „Het Heden en de Toekomst.”

Ter nadere opheldering diene 't volgende.

Ik ken aan den strijd om 't bestaan zoo'n voornamelijk rol toe in ons mensch-zijn, dat ik dien strijd voorop stel en daarna pas de hoogere bezigheden tot veredeling van 't individu laat komen.

De socialisten stellen zoowel 'teene als 'tandere op eene lijn. Van Deyssel in zijne bestrijding van het Socialisme zag de hoogere bezigheden eerst genoemd, en maakt er 't Socialisme een verwijt van, iets dat ik natuurlijk afkeur. Ook in Robert Blatchford, die, ('t spijt me dat ik 't boek niet bezit) ergens zegt: „Nu John, ik zal je er 's bewijzen, dat:

1^o. Je niet meer verdienen zult, indien je meer werkt.

En ergens verder:

„Het werken is geen doel maar middel,” vind ik eene overhelling naar van Deyssel's ideeën.

Ten slotte vindt u mijne uitkomst, de vereering van gepaste energie, burgerlijk duf, maar hoe is 't mogelijk dat gij, die me aanraadt om niet bang te zijn voor de uitkomst van theorieën, verstandelijke producten, zelf nu de fout begaat met uw gevoel te laten werken.

MOERID.

Weekverslag.

Gebeurtenissen van belang zijn er niet geweest, behalve die onder Verkiezingen worden vermeld.

Er is veel gestem in 't algemeen en er moet ook nog veel komen: kandidaten stellen en het door hen bedanken is à l'ordre du jour. Komt ziet en overtuigt u op de P. S. en de S. P.

Op de S. P. is 't erg vol 's middags; en laatst op een avond, na een opera-uitvoering, in den Haag is er een kleine kroegjool geïmproviseerd.

Nu en dan komen besturen bijeen, doen gewichtig, dat is het begin, en er zal later wel eens wat meer komen om te melden.

Daar ik verder niets weet mede te deelen, is het weekverslag dus uit.

K.

Woensdag 2 en Zaterdag 5 November onderlinge wedstrijden van Weerbaarheid.

Woensdag: Revolver (oude geweerwinkel).

Zaterdag: Beaumont, Martini, Flobert (baan Oostsingel).

Elke wedstrijd is gesplitst in 2 afdeelingen: voor oefende en ongeofende schutters.

Inhoud der Studenten-weekbladen.

Vox Studiosorum.

Dit nummer begint met „Het groentoneel 1898”; uit dit verslag, vol van hulde aan de commissie, spelers en teekenaars, blijkt zeker wel, dat het mogelijk is van een groentoneel iets goeds te maken, ook ('s avonds bij de opvoering.

Hierna komt onder het hoofd „Laat ons Broeders zijn” een opwekking tot de professoren om hun verhouding tot de studenten niet meer te beschouwen als die van examinatoren tot examinandi, maar als die van ouderen, die verder zijn op den weg, die ook onze weg is, tot hun jongeren, en waarop zij verplicht zijn, juist om die meerdere kennis en ervaring en ruimeren gezichtskring, ons te steunen, voort te helpen, en van tijd tot tijd vriendelijk toe te knikken.

Onder Kunst-Kroniek komt een afkammende kritiek over de opvoering van de Czarina door het Ned. Tooneel, en een verslag over de opvoering van Carmen, waarbij wat meer licht had kunnen vallen op het muzikale gedeelte,

dat zeer kort aan kritiek wordt onderworpen, zoodat het geheel meer den indruk maakt van een tooneelverslag. Nu volgen 12 kolommen weekverslag van Utrecht met officieele speeches, o. a. de inauguratie-speech van den rector van den senaat, die er o. a. op wees Vrij en Waar te zijn. Dan volgen de verslagen van Delft en Amsterdam, benevens het programma voor het 1e Studenten Congres te Turijn.

Onder Hoogeschool-Nieuws vinden we een overzicht van de rede van Dr. K. Kuiper, gehouden te Amsterdam bij de aanvaarding van het Hoogleeraarsambt in de Grieksche Taal en Letterkunde; de titel is: De beteekenis en de grenzen van het classicisme in de Grieksche Letterkunde en hare beoefening.

Minerva.

Ook hier wordt begonnen met een verslag van het groenen-theater te Leiden, waar muziek in Louis XVI Costuum Iō Vivat speelde, en met erwten en boonen werd gegooid. Dan het slot van: Het vorstenhuis Oranje Nassau en de Leidsche Hoogeschool. Hier werden in opgegeven de verschillende leden of bloedverwanten van het huis Oranje Nassau die te Leiden hebben gestudeerd en eenige opmerkingen betreffende bedoelde personen.

Een verslag van het groenentooneel te Utrecht volgt.

Onder „Ingezonden” vinden we een stuk over Leidsche corpskwestiës, als antwoord aan den heer Siegenbeek van Heukelom; ten tweede een stuk van den heer J. A. N. Knuttel naar aanleiding van Enthousiasme van zwakte en lafheid. Een ieder die in den heer Borst c. s. het eenige type Leidenaar vindt, zal uit dit stukje kunnen opmaken dat er ook in Leiden nog wel menschen te vinden zijn die anders denken en voelen. — Onder dit hoofd vinden we nu nog eenige argumenten voor en tegen het opnemen van dames als corpsleden, van de heeren Slothouwer en van Raalte.

Nu volgen de weekverslagen; dat van Leiden versierd met de inauguratie-rede van den corpspraeses; hij opent zijn rede met te zeggen dat hun wet hen samenroept, en dan gaat het door; eenige hartige opmerkingen tot de aanstaande 1ste jaars en zoo. Hierna volgt nog de officieele speech van den kroegpraeses. Daarna komen de weekverslagen van Utrecht, Groningen en Delft, waar de plaatselijke redactie een waardeerdend woord spreekt over ons blad. Ten slotte ook de correspondentie van het Indologisch corps en van Amsterdam.

Onder het hoofd Tooneel een beschrijving van een weinig betekenend stuk „In de liggende Os” en een en ander over de Idylle van Lucie Broedelet.

Onder Boekbespreking wenscht K. A. R. een boekje tegen Vivisectie aan te kondigen; hij wijst op enkele tegenstrijdigheden, en bestrijdt het tevens in 't kort. Van Vrouwenadel van Dr. C. A. Teltenhoff lezen we hier niet veel goeds; slechts verzen en niet zeer galant. Als slot wordt een catalogus van Nederlandsche dissertaties als pas uitgekomen vermeld.

Propria Cures begint met hoogeschool-nieuws en vermeldt de rede van Prof. Bolk, op 't eind der vorige cursus gehouden bij het aanvaarden van het hoogleeraarsambt. Zijn H. Gel. vind er het vinden van nieuwe bladzijden in het boek der natuur een troost voor den arbeid, terwijl de schrijver de troost in den arbeid zelf vindt.

Nu volgt het excerpt uit de rede van Dr. K. Kuiper, reeds bij Minerva vermeld; ik geloof dat dit den lezers weinig belang zal inboezemen.

Daarna volgt het hoofd Amst. Stud. Corps.

Het bevat een stuk over de belangrijke kwestie van het a. s. vrouwelijk corpslid te Groningen. De schrijver legt ons uit dat zonder wetswijziging waarschijnlijk hiertoe kan overgegaan worden. De studente heeft, door zich als candidaat-lid op te willen geven, blijk gegeven aan de eischen van de wet te willen voldoen; zoo ook groen loopen; niemand zal het jas uittrekken omzetten in japon uittrekken. De schrijver acht de beschavende invloed die hierdoor ontstaat wenschelijk, en denkt dat de vrouwelijke leden zich van zelf wel terug zullen trekken bij kroegjolen enz.

De groenen-uitvoering moet ook in Amsterdam al weer gepaard gaan met erwten enz.; in het verslag wordt dit afgekeurd.

Nu volgt de Inauguratie-rede.

Sterke overtuiging in zijn willen en vinden spreekt uit de woorden van den rector: „Ik wilde u maken zoo als ik was.” Hij geeft een beeld aan de groenen van zijn mooie opvatting van student-zijn. Ten slotte komt ook de inhul-

diging er bij. Vooral wordt er op gewezen ook rekenschap te geven van al wat men onderneemt.

Nu volgt een stukje over den Inauguratedag, een soort dagverslag.

Van de rijjool wordt vermeld dat er mooi versierde bakjes waren, dat men erg vroolijk was en er niet veel lijkjes waren.

Er wordt een nabetrachting gehouden over den groentijd, waar vooral gesproken wordt over het dispuut-leven; er wordt voor gewaarschuwd zich niet op te sluiten hier, hoewel men hier veelal zijn beste vrienden zal kunnen maken.

In een ingezonden stukje verdedigt de heer J. P. Jolles zich over enkele dingen in den groentijd door hem over anderen gezegd.

De rubriek Socialisme bevat niets dan eenige mededeelingen betreffende a. s. lezingen.

V. v. K.

Polytechnische School.

Uit de lijst van ingeschrevenen aan de Polytechnische School voor den cursus 1898—1899 blijkt dat zijn ingeschreven voor: Civiel ingenieur C₁ 45, C₂ 46, totaal 91, Civiel en bouwkn. ingenieur B₁ 50, B₂ 73, C₁ 5, totaal 128, Civiel-, bouwkn. en werktuigkn. ingenieur B₁ 12, B₂ 6, totaal 18, Civiel en werktuigkn. ingenieur C₁ 1, C₂ 1, totaal 2, Bouwkundig ingenieur C₂ 1, Scheepsbouwkundig ingenieur B₁ 1, C₂ 3, totaal 4, Scheepsbouwk. en werktuigkn. ingenieur B₁ 4, B₂ 3, C₁ 3, C₂ 1, totaal 11, Werktuigkundig ingenieur B₁ 57, B₂ 47, C₁ 30, C₂ 36, totaal 170, Technoloog en werktuigkn. ingenieur B₂ 1, Mijnen- en werktuigkn. ingenieur B₁ 1, Mijnen-ingenieur B₁ 35, B₂ 17, C₁ 1, totaal 53, Technoloog B₁ 26, B₂ 16, B₃ 10, B₄ 12, totaal 64, alle lessen 7, enkele lessen 33; dus totaal op 8 October Ingenieurs B₁ 160, B₂ 147, C₁ 85, C₂ 88, Technologen B₁ 26, B₂ 16, B₃ 10, B₄ 12, alle lessen 7, enkele lessen 33, tegen B₁ 165, B₂ 111, C₁ 74, C₂ 92, B₁ 18, B₂ 15, B₃ 15, B₄ 10, alle lessen 4, enkele lessen 77 op het einde van den vorigen cursus.

Totaal aantal ingeschrevenen op 1 October 1898 584 tegen 581 aan het einde van den vorigen cursus.

Dezer dagen werd juist de 600ste student voor dezen cursus ingeschreven.

Ingezonden.

„VRIJHEID VAN SPUTTEREN!”

of te-wel

„DE TWEE ONVERBETERLIJKE SNAKEN.”

De heeren Albarda en Den Tex hebben noodig gevonden mij een onberispelijk-schoolfrikje's-standje toe te dienen naar aanleiding van eenige door-mij-gebezigde „noem-woorden”. Welnu, er zal wel niemand gevonden worden die dezen subliemen experten in het op-hun-juiste-waardeschat-der-dingen daartoe de competentie zal weigeren-ter-erkennen! — Maar er is iets anders in het geval: in hun al te schaperige rechtschaperigheid hebben ze heelemaal vergeten het stuk te lezen, waarmee ze zich zoo volstrekt niet schenen te „kunnen vereenigen.” En dit, niet-waar? stempelt hen wel iewat tot „snaken”.

Ofschoon mijn eenig antwoord dus gevoegelijk en kortelijk zou kunnen bestaan in eene weder-terug-wijzing naar het bedoelde stuk, — waarin de heeren het fragment-in-kwestie zoo wonderbaarlijk-precies en -juist hebben weten te vinden, — mogen hun hier toch welwillendheidshalve eenige verhelderingen-des-geestes nog wel worden gegund. Maar ik zou hen dan willen verzoeken, wat beter hun hersens te gebruiken dan de vorige keer, en alle averchtsche neigingen van te voren uit hun waardeerings-vermogen te willen verbannen.

In de allereerste plaats dan:

Wanneer men — om redenen, niét aan de heeren Albarda en Den Tex om te beoordeelen, — noodig vindt z'n beschouwing van, en z'n houding tegenóver het nieuw-opgerichte blad uiteen te zetten en te verdedigen, en men

er dan den nadruk op wil leggen, dat men, (de oorspronkelijke oprichters), niets verder om het blad geeft dan in-zoo-verre het de Delftenaren in het vervolg zal kunnen vrijwaren tegen de vlegel-manieren der leidsche Minerva-talenten, — hoe moet men zich dan anders uitdrukken dan ik het-ongeluk-had te doen? Weten de heeren de beteekenis der technische term „lange leidsche jassen” wel? En indien ze het weten: vinden ze dat ik mijn gedachte dan toch nog te kras heb uitgedrukt? Mij dunkt: over de krasheid mijner gedachten-zelf hebben ze hun experten-oordeel in dezen niet te laten gaan!

En verder:

Wanneer men er nog eens den nadruk op wil leggen hoe het komt dat men om het nieuw-opgerichte blad maar zoo weinig geeft, hoe het komt dat men de waarborgen-voor-'n-goed-blad er niet in vindt (bldz. 18, kol. 2); en men wil dan het onzinnige van het opgeworpen argument der „vrije strijd” demonstreeren door 'n karakteristiek karikatuur, — is het dan soms niet geoorloofd z'n voorbeeld te kiezen onder dié soort lieden, die het door de „onverstoorbaarheid” hunner stupiditeit en door het rustige vertrouwen in de vermeende „hoogte hunner geeste's-gaven” ieder logiesch-aangelegd wezen eenvoudig onmogelijk maken „vrij te vechten”?

De heer Borst is voor ons — wat hij voor Albarda en Den Tex is, doet hier absoluut niets ter zake — de heer Borst is voor ons het ultra-type van een oud wijf die de-vijf-zinnen-op-den-loop heeft, komiesch door haar onverstoorbaar geloof in haar hooge intellectuele-waarde. Wanneer we dus willen spreken van een type van een oud-wijf, dan spreken we kort-weg van F. Borst; en daar we „famieljaar” zijn, tutoyeeren we hem en zeggen: Frits-Frans-Frederik. Willen we nu onzen vrees met nádruk aan den dag leggen dat we in het nieuwe blad évengoed de kans loopen dergelijke oude mutsen te ontmoeten als in wijlen de Minerva, dan teekenen we deze verschrikking niet met het algemeene idee maar met de bijzondere figuur, niet met de geabstraheerde karakteristieke eigenschappen maar met de plastische voorstelling: niet zoozeer met „onverstoorbare oude wijven” in 't algemeen maar met Frits-Frans-Frederik-Borst in hoogst-eigen persoon. Nu mag men misschien 'n ánder „systeem” hebben, maar dit „systeem” is dunkt me logiesch; en doelmatig boven andere. Of het nu voor Borst „onaangenaam” is, doet hier alweer absoluut niet ter zake. Trouwens Borst is er minder door gekompromiteerd dan de bedoelde „even-onverstoorbare en -snaaksche rustigaards” van bldz. 19, voor wier „surrogaat” we zoo beangst waren. — Ik zeg in ieder geval den heer Borst dus geen „onaangenaamheden”, maar ik gebruik zijn zoo-bekend persoon eenvoudig als afschrikkend voorbeeld, als demonstratie-middel tegen de fictie van het „vrije vechten.”

Welnu, men moet toch al erg uilig wezen om nu, het stuk gelezen hebbende, te kunnen zeggen dat noch Borst er iets mee te maken heeft noch de „lange leidsche jassen” er met goed fatsoen in kunnen worden geïntroduceerd?! Oordeelkundige experten lezen de dingen echter altijd wat vluchtiger dan gewone menschen, en bij hèn mag men dergelijke onzuiverheden op z'n hóogst toe-schrijven aan overdreven humaniteits-konsideraties tegenover oude wijven; wat natuurlijk toch nog niet weg-neemt dat het geheel van hun optreden aller-potsierlijkst kan zijn.

Nóg zoo-iets potsierlijks is de goeiig-koeiige raadgeving, of vermaning: „Wanneer men den heer Borst iets te zeggen heeft, moest men het liever doen in stukken speciaal tegen hem gericht.” Terwijl ik juist in de alinea, waarover de heeren nog wel zijn gevallen, had betoogd en met het voorbeeld van Borst had duidelijk-gemaakt dat het „te vervelend en te onnoozel zou zijn” aan dergelijke prachtstukken ook maar één serieus oogeblik op te offeren. — Voorts bereikt de zin voor het averechtsche bij de heeren wel het toppunt in hun even onwelwillende als snuggere veronderstelling: als zou ik den heer Borst „wat te zeggen hebben”, en ondertusschen, (daar ik wellicht moeilijk aan de beurt kan komen), maar „elke gelegenheid te baat neem om hem onaangenaam te zijn.” Welnu, ten eerste durf ik met mijn hand op m'n hart te verklaren dat ik „genoemden heer” niet in 't minst wat te zeggen had!, en ten tweede neem ik de vrijpostigheid er-op te wijzen: dat ik zoo ontzettend-veel gelegenheden te baat heb trachten te nemen om hem te traiteren dat ik zijn naam zelfs in mijn stuk pas

voor de eerste keer in 'topenbaar uitsprak! Zijn dat geen sublieme experten?

De heeren kunnen wel naar huis gaan hoor! En laten ze nu toch nooit meer het kakje trachten aan te nemen om als snorkende schoolvosjes aan anderen lesjes te gaan lezen, terwijl ze nog zelf de luren zoo noodig hebben!

Dag!

A. NETSCHER.

DEN HEER NETSCHER.

„Snorkende Schoolvosjes”, „Sublieme Expertten” die dan nog incompetent zijn, „onverbeterlijke snaken”, 't zijn alle aardige vlei-naampjes, die ons niet weinig hebben vermaakt bij de lezing van Uw stukje.

Evenwel spijt het ons toch dat Gij, die nu wederom bewijst zoo vindingrijk te zijn bij 't bedenken van de allernieuwste „noem-woorden” geen andere „technische termen” hebt kunnen vinden voor „Oude wijven” en „Minerva-talenten” dan „Borsten” en „Lange Jassen”.

Overigens is 't wel te merken dat Gij het goed meent met Uw vrijheid van Sputteren.

Uw. dw.

J. W. ALBARDA.

H. P. G. DEN TEX.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

Nieuw aangekochte boeken:

Adam. Le vice filial.
Kipling. The day's work.
Charbonnel. Levensdrang.
Daudet. Fromont jeune et Risler aîné.
Penning. Benjamins vertellingen.
Knaackfusz edities van Tizian, Botticelli en Velasquez.
Roger-Miles. Corot.
Verhellouw. Geschiedenis D. S. C.
Feestnummers Vox en Minerva.
Bloemlezing Delftsche Almanak.
Fragerolle. Le juif errant.
Cox. Over de aequivalentie van man en vrouw.
De natuurlijke moraal.

ADVERTENTIËN.

Zooeven verscheen de eerste aflevering van het

VIERTALIG Electrotechnisch-Werktuigkundig WOORDENBOEK,

bewerkt door

G. C. J. VERKERK en G. J. VAN DE WELL.

Dit Woordenboek zal vier afdeelingen omvatten, n.l.: I. Engelsch—Nederlandsch; II. Fransch—Nederlandsch; III. Duitsch—Nederlandsch; IV. Nederlandsch—Engelsch—Fransch—Duitsch. Het zal compleet zijn in hoogstens 5 afleveringen à /1,50. Men verbindt zich voor het geheele werk.

De eerste aflevering is bij alle Boekhandelaren ter inzage te bekomen.

Uitgave van SCHELTEMA & HOLKEMA's BOEK-HANDEL, Amsterdam.

Ondergeteekende, jaren als bediende aan de Stud. Soc. werkzaam geweest zijnde en als zoodanig eervol ontslag bekomen hebbende, beveelt zich bij HH. Studenten beleeft aan voor de levering van alle soorten WIJN, BIER en GEDISTILLEERD, SARDINES à l'HUILE, ZALM, KREEFT en TONG, per blik enz. enz. Alles prima qualiteit van de eerste huizen tegen billijke prijzen.

HEINEKENS BIEREN met koolzuur getapt.

GERSTE, 6 cts. LAGER 5 cts per 1/2 flesch.

Dagelijksche bezorging aan huis.

SAM OLMAN,

Café „Harmonie”, Paardenmarkt hoek Hoogstraat.

Met November a. s.
GELEGENHEID TOT DINEEREN.
 voor 8 à 10 Heeren. Billijke conditiën.
 Adres Bureau van dit Blad.

Door bijzondere omstandigheden aangeboden tegen
 NOVEMBER:

EEN EETTAFEL,
 voor 6 of meer personen.
 Referentiën voorhanden.
 Brieven onder motto „Eettafel” Bureau van dit Blad.

Th. VAN LEIPSIG,
DELFT. UTRECHT.
 Dictaten, Cahiers,
 Dictaten-Portefeuilles.
PASSERDOOZEN
 en verdere Teekenbehoefden.

Binnenkort verschijnt:

ZOLA, FÉCONDITÉ.

Bestellingen worden aangenomen door den Boekhandelaar
 J. WALTMAN JR., Binnenwatersloot 33.

Verschenen bij den Uitgever
 J. WALTMAN JR.,

H. J. VERHELLOUW. Geschiedenis van het Delftsch Studenten-
 tencorps, met platen, in prachtband f 7,50.

BLOEMLEZING uit het Mengelwerk der Delftsche Studenten
 Almanakken van 1876—1898. Gebonden f 2,50.

F. A. BRANDT. Feestmarsch f 0,50.

FEESTBLAD uitgegeven door drie Oud-Redacteuren van
 Minerva f 1,50.

FEESTNUMMER van Vox Studiosorum, door de Delftsche
 Redactie f 1,50.

ALBUM van gezichten op het feestterrein f 1,25.